

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň JUDr. Marie Krybusové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce: **Město Planá nad Lužnicí**, Zákostelní 720, Planá nad Lužnicí, zastoupeného Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem v Táboře, Příběnická 1908, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, odbor výkonu státní správy II. se sídlem České Budějovice, Mánesova 3a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.8.2012, č.j. 707/510/2012, 52962/ENV/2012, za účasti: Českomoravský štěrka, a.s., Mokrý 359, Město Tábor, Žižkovo nám. 2, Tábor a Občanské sdružení Za zdravou Planou, Nad Hejtmanem 21, Planá nad Lužnicí, **t a k t o** :

Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, odboru výkonu státní správy II. se sídlem České Budějovice ze dne 6.8.2012 č.j. 707/510/2012, 52962/ENV/2012 a rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje č.j. KUJCK 7723/2011 OZZL/43//Tu ze dne 27.4.2012 se z r u š u j í pro vady řízení a nezákonnost a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný je p o v i n e n nahradit žalobci náklady řízení ve výši 8.760,-- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet zástupce žalobce Mgr. Vítězslava Dohnala, advokáta v Táboře.

Zúčastněným osobám se právo na náhradu nákladů řízení n e p ř i z n á v á.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 27.4.2012 o udělení souhlasu společnosti Českomoravský štěrk k provozování zařízení k využívání odpadů v lokalitě Hůrka u Plané nad Lužnicí a s jeho provozním řádem podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech a stanovení podmínek tohoto souhlasu tak, že odvolání žalobce bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Žalobce v žalobě uvádí, že společnost Českomoravský štěrk podala Krajskému úřadu Jihočeského kraje žádost o udělení souhlasu s provozováním zařízení k využívání odpadů v lokalitě Hůrka u Plané nad Lužnicí, kterou doplnila o zprávu o monitoringu obsahu As, Cr a Ni v zeminách a podzemní vodě v prostorách předmětného zařízení. Žalobce předložil znalecký posudek vypracovaný Ing. Pavlem Benkovičem dne 3.4.2011 a dne 4.4.2011 podalo Občanské sdružení Za zdravou Planou své připomínky k zahájení řízení. Dne 26.8.2011 se do vedeného řízení přihlásilo Město Tábor jako další účastník řízení. Dne 27.10.2011 byl ustanoven soudní znalec Ing. Michael Barchánek, který vypracoval znalecký posudek, se kterým žalobce i Občanské sdružení Za zdravou Planou vyslovili nesouhlas. Krajský úřad Jihočeského kraje vydal dne 27.4.2012 rozhodnutí, ve kterém platnost souhlasu omezil na 6 let od nabytí právní moci s tím, že toto rozhodnutí nahrazuje rozhodnutí dřívější v této věci ze dne 17.12.2009. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal, napadeným rozhodnutím bylo jeho odvolání zamítnuto. Žalobce má za to, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svém právu na samosprávu, na ochranu vlastnictví a na příznivé životní prostředí a dále byl na svých právech zkrácen v důsledku porušení práv v předcházejícím řízení.

Žalobce namítá, že se žalovaný nevypořádal s některými jeho námitkami. V odvolání uvedl celkem 12 důvodů, pro které navrhoval zrušení prvoinstančního rozhodnutí, odvolací orgán na dvě z těchto námitek vůbec nereagoval, konkrétně neuvedl žádnou argumentaci ve vztahu k námitce č. 1 (provozní řád nebyl účastníkům doručen spolu s napadeným rozhodnutím) a k námitce č. 4 (nejedná se o zařízení k využívání odpadů). Žalovaný rovněž ve vztahu k námitce č. 5 ohledně chybějícího posouzení vlivů na životní prostředí pominul argument uvedený pod písm. b). Proto žalobce má za to, že žalovaný postupoval v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se nevypořádal s jeho námitkami.

Argumentace uvedená pod body 6 až 8 v odvolání rovněž byla vypořádána zcela formálně. Žalovaný pouze zopakoval to, co uvedl již krajský úřad a na konkrétní výhrady a právní argumentaci nereagoval. Proto nejsou seznatelné důvody, proč argumentace žalobce je mylná. Žalobce rovněž v bodě 9 v odvolání konkrétně uváděl, na kterých stranách znaleckého posudku dospěl Ing. Benkovič k závěru, že hodnocení rizik neodpovídá ani obsahově požadavkům právních předpisů, přičemž v reakci na to žalovaný v odůvodnění reagoval tak, že názor obou znalců je shodný, přičemž žalobce jasně deklaroval, že názor Ing. Benkoviče shodný není. Postup žalovaného je proto v rozporu s § 68 odst. 1 správního řádu a zakládá nepřezkoumatelnost.

Žalobce zpochybňuje zadání a závěry znaleckého posudku Ing. Barchánka. Pokud jde o podstatnou věcnou výhradu týkající se překračování přípustných hodnot znečišťujících látek, žalovaný ji odmítl s odkazem na znalecký posudek, jehož zadání a závěry odporují zákonu. Napadené rozhodnutí se v tomto bodě odvolává na znalecký posudek Ing. Barchánka, přestože se znalec vyjadřoval k právnímu hodnocení v celé věci a nikoliv k odborné otázce. Úkolem znalce není stanovit, zda jsou splněny podmínky právních předpisů. Takové posouzení je zcela v kompetenci správního orgánu. V daném případě se znalec pustil do právního hodnocení, což mu nepřísluší a správní orgány jeho právní závěry nesprávně přijaly.

Žalobce má zato, že mělo být před vydáním souhlasu s provozováním zařízení k nakládání s odpadem provedeno posouzení vlivů na životní prostředí. Tato povinnost vyplývá z toho, že se nejedná o zařízení k využívání odpadu, když pod kódem R10 je v příloze č. 3 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech uvedeno „aplikace do půdy, která je přínosem do zemědělství nebo zlepšuje ekologii“. V daném případě se však odpady neaplikují do půdy, ale ukládají se pod úroveň terénu. Jedná se proto o odstraňování odpadů uvedené v příloze č. 4 zákona o odpadech pod kódem D1 jako „ukládání v úrovni nebo pod úroveň terénu např. skládkování“. Proto odůvodnění opřené o § 2 vyhlášky č. 294/2005 Sb. nemůže obstát. Nutnost posuzování vyplývá rovněž z bodu 1.3 kategorie II. přílohy č. 1 zákona EIA, podle nějž se posuzují také „vodohospodářské úpravy nebo jiné úpravy ovlivňující odtokové poměry (např. odvodnění, závlahy, protierozní ochrana, terénní úpravy, lesnicko-technické meliorace, atd.) na ploše od 10 do 50 ha“. V daném případě dojde k úpravě ovlivňující odtokové poměry a jde o plochu větší než 10 ha.

Podle ustanovení § 10 odst. 4 zákona EIA „bez stanoviska (k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí) nelze vydat rozhodnutí nebo opatření nutná k provedení záměru v žádném správním ani jiném řízení nebo v jiném postupu podle zvláštních právních předpisů“. Z toho vyplývá, že povinnost vyžádat si od navrhovatele stanovisko k posouzení vlivů na životní prostředí se vztahuje na všechny správní orgány ve všech správních řízeních týkajících se daného záměru. Vzhledem k tomu, že správní orgány si před vydáním rozhodnutí nevyžádaly stanovisko o posuzování vlivů na životní prostředí, postupovaly v rozporu s § 10 odst. 4 zákona EIA a v rozporu se zásadou zákonnosti uvedené v § 2 odst. 1 správního řádu.

Žalobce dále namítá nedostatečně zjištěný stav věci, neboť rozhodnutí bylo vydáno bez toho, aby správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to konkrétně pokud jde o dopady spojené s nárůstem automobilové dopravy.

Prvostupňové rozhodnutí nebylo oznámeno účastníkům v souladu se zákonem, neboť účastníkům nebylo řádně doručeno celé rozhodnutí, ale pouze jeho část. V podmínkách prvostupňového rozhodnutí se pod písm. a) uvádí, že nedílnou součástí tohoto rozhodnutí je provozní řád. Provozní řád ovšem součástí rozhodnutí nebyl a Městu Planá nad Lužnicí byl doručen až dodatečně poštou dne 14.5.2012.

Správní orgány si nezajistily nezbytný podklad vyžadovaný právními předpisy, konkrétně hodnocení rizik, a to podle bodu 4 přílohy č. 11 vyhl. č. 294/2005 Sb. Za současného právního stavu je nezbytné, aby hodnocení rizik bylo

provedeno, a není možné toto hodnocení nahradit jiným hodnocením, např. výpočtem rizika podle metodického pokynu Ministerstva životního prostředí vydaného pro analýzu rizik ekologickými zátěžemi postižených území.

Dle žalobce dále namítá, žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvádí skutečnosti, které se nezakládají na pravdě, konkrétně jde o část odůvodnění, ve které se uvádí, že stanovisko MŽP, odboru geologie ke znaleckému posudku Ing. Michaela Barchánka ve věci využívání odpadů v lokalitě Hůrka č.j. 36371/ENV/111098/660/11 ze dne 20.3.2012, nemá krajský úřad k dispozici. Ze samotného stanoviska však vyplývá, že toto stanovisko bylo na vědomí zasláno krajskému úřadu, proto nebylo třeba, aby jej kdokoliv znovu krajskému úřadu zasilal. Krajský úřad měl stanovisko k dispozici a byl povinen se s ním v napadeném rozhodnutí vypořádat.

Žalobce namítá nezákonný souhlas s překročením nejvýše přípustných hodnot znečišťujících látek, neboť nebyly splněny podmínky, které právní předpisy stanoví pro to, aby bylo možné překročit přípustné hodnoty znečišťujících látek. Podklady shromážděné v průběhu řízení prokázaly, že pro dané místo zvýšení přípustných hodnot ukazatelů arzénu neodpovídá charakteristice daného místa. V tomto případě byly provedeny opakovaně průzkumy zabývající se mimo jiné hodnotami ukazatelů arzénu, což vyplývá ze znaleckého posudku Ing. Pavla Benkoviče a znaleckého posudku Ing. Michaela Barchánka. V daném případě však nebyla splněna podmínka, podle níž je zvýšení hodnot možné tam, kde to odpovídá podmínkám charakteristickým pro dané místo. Žalobce má proto za to, že jedna z kumulativních podmínek obsažených v bodě 5 přílohy č. 11 vyhlášky č. 294/2005 Sb. splněna nebyla. Žalovaný proto rozhodl v rozporu se zásadou zákonnosti a dále v rozporu s vyhláškou č. 294/2005 Sb. o podmínkách ukládání odpadů na skládky a jejich využívání na povrchu terénu.

Napadené rozhodnutí neukládá provozovateli takové povinnosti, které by zajistily dodržování předepsaných vlastností odpadů ukládaných do předmětného zařízení. Žalobce je toho názoru, že povinnost provádět při převážení odpadů rozborů pouze na arzén a AOX není dostatečná. Z provedených rozborů sedimentů z nádrže Jordán kromě arzénu a AOX byly zaznamenány překročené limitní hodnoty také u EOX niklu a ojedinele také pro PAU a chrom. Požadavek na rozborů dalších látek je proto odůvodněný. Tím, že správní orgány uložily povinnost provádět pouze rozborů arzénu a AOX, když podklady pro rozhodnutí prokazují, že hrozí riziko překračování i u jiných látek, bylo postupováno v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Žalobní námitku, že se nevypořádal s námitkou č. 1, č. 4, nevedl žádnou argumentaci ve vztahu k námitce č. 5, pominul argument uvedený pod písm. b), hodnotí jako neoprávněnou, neboť veškeré námitky byly žalovaným posouzeny. Námitky žalobce se v podstatě prolínají, reakci na ně je pak nutné vnímat v kontextu celého odůvodnění. O vadě spočívající v nedoručení provozního řádu bylo pojednáno na straně 4 v bodě I., o námitce č. 4 pak konkrétně na straně 5 v bodě II. Žalovaný se rovněž řádně zabýval bodem 6, 7, 8 a 9 v napadeném rozhodnutí. Nesouhlasí s tím, že jeho závěr je v rozporu se závěrem znaleckého posudku Ing. Benkoviče. Účelem znaleckého posudku bylo posoudit, zda zpráva firmy DEKONTA splňuje formální i věcné náležitosti podle vyhlášky č. 294/2005 Sb. a zda jsou závěry a doporučení věcně správná a v souladu s platnou legislativou.

Zpráva zpracovaná firmou DEKONTA trpí nedostatkem formy, ovšem s citovanou vyhláškou je věcně v souladu. Na základě tohoto zjištění žalovaný uzavřel, že nedostatek formy není důvodem ke zpochybnění věcného obsahu a se zprávou pracoval jako s hodnocením rizika ve smyslu článku 4 přílohy č. 11 citované vyhlášky.

Napadené rozhodnutí považuje žalovaný za přezkoumatelné, ke stanovení znalce bylo pristoupěno za situace, kdy v rámci řízení byla předložena dvě stanoviska, jejichž výsledky byly protichůdné. Proto byl ustanoven znalec Ing. Barchánek, jehož úkolem bylo stanovit, v jakých hraničních hodnotách arzenů je možné akceptovat ukládání zemin a rybníčního bahna, což není otázkou právní, ale ryze odbornou. Námitce ohledně chybějícího posouzení vlivů na životní prostředí, které mělo být dle žalobce zpracováno, protože se jedná o zařízení k odstranění odpadů žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí bod 1.5. Zařízení bylo již dříve krajským úřadem zákonně schváleno a provozováno jako zařízení k využívání odpadu. Rekultivace lokality byla povolena jako stavba speciálním stavebním úřadem. V rámci tohoto řízení byly řešeny i otázky dopravy do zařízení. Rozhodnutí krajského úřadu podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech nenahrazuje toto stavební povolení, ale právně ošetřuje druhy a vlastnosti odpadů a podmínky jejich nakládání v zařízení včetně přejímky odpadů. Odpady tímto rozhodnutím schválené jsou rovnocennou náhradou rekultivačních materiálů. Předmětem řízení nejsou dopady dopravy odpadů do zařízení. Nelze tedy vytýkat žalovanému, že nedostatečně zjistil skutečný stav věci. Žalovaný připustil, že prvoinstanční orgán při doručení rozhodnutí pochybil, neboť doručil některým účastníkům řízení pouze jeho část, tedy vlastní rozhodnutí bez provozního řádu. Toto pochybení ovšem bylo následně napraveno a žalovaný toto pochybení hodnotil jako formální. Žalovaný k námitce ohledně chybějícího podkladu pro rozhodnutí – hodnocení rizik podle přílohy č. 11 vyhlášky č. 294/2005 Sb. odkázal na zprávu zpracovanou společností DEKONTA a.s. a na znalecký posudek Ing. Pavla Benkoviče a znalecký posudek Ing. Michaela Barchánka. Zpráva od společnosti DEKONTA a.s. obsahuje podstatné údaje a má vypovídající hodnotu, proto hodnota této zprávy je akceptovatelná, jestliže byla zpracována osobou odborně způsobilou s osvědčením vydaným podle zvláštního právního předpisu. Žalovaný nesouhlasí s námitkou, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je v rozporu se skutečností, neboť krajský úřad nemá povinnost předávat znalecký posudek, který si obstaral jako důkazní prostředek k jakémukoliv posouzení ze strany MŽP. K námitce ohledně nezákonného souhlasu s překročením nejvýše přípustných hodnot znečišťujících látek, když nebyly splněny podmínky, které právní předpisy stanoví pro to, aby bylo možné překročit přípustné hodnoty znečišťujících látek žalovaný uvedl, že není důvodná s odkazem na znalecké vyhodnocení, kdy znalec uzavřel, že lokalita Hůrka je antropogenně znečištěné území, které splňuje podmínky pro možnost zvýšení limitní koncentrace arzenů, kdy hodnotu arzenů je možno zvýšit maximálně na 30 mg/kg sušiny a navrhl podmínky, které je nutno respektovat. K námitce ohledně kontroly odpadů žalovaný uvedl, že žalobce blíže nenamítá, proč není stanovené sledování hodnot arzenů a AOX v souladu s veřejným zájmem s tím, že v daném případě je zajištěna dostatečná kontrola jakéhokoliv sedimentu přijímaného do zařízení. Námitka o rozšíření analýz proto není oprávněná, neboť tento požadavek není nezbytný.

Osoba zúčastněná na řízení Českomoravský štěrk a.s. ve vyjádření k žalobě se ztotožnila s vyjádřením prvoinstančního orgánu, které potvrdil i odvolací orgán. Využívání odpadů k rekultivaci vytěženého prostoru je v tomto případě zařízení k využívání odpadů, kategorie ostatní a není nevyjmenováno v příloze č. 1 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších

předpisů, proto není nutné provádět zjišťovací řízení a tím ani EIA. Provoz zařízení byl a je plně v souladu se schváleným provozním řádem tohoto zařízení. V daném případě se nejedná o ukládání odpadů do podzemí. Zařízení je provozováno na plochách, kde proběhla těžba šterkopísku, vlastní těžbě předcházelo posouzení vlivu na životní prostředí, souhlasné stanovisko o hodnocení vlivu na životní prostředí záměru těžby šterkopísku ve výhradním ložisku Roudná II – Planá nad Lužnicí vydal Okresní úřad Tábor dne 30.8.1994. Souhlas s plánem rekultivace vydala rada Města Planá nad Lužnicí v roce 2005. Dále bylo poukázáno na znalecký posudek, který nechal zpracovat správní orgán rozhodující v I. stupni, ten byl vypracován kvalifikovaným a autorizovaným znalcem, závěry znaleckého posudku jsou relevantní pro další rozhodování ve věci. Kontrola limitů látek obsažených v zemině dovážené do zařízení je řešena v provozním řádu, v kapitole č. 4 přejímka odpadů. Problém se zvýšením dopravy není způsoben tím, že zařízení pro ukládání odpadů se nachází v blízkosti města Planá nad Lužnicí, ale tím, že samotné toto město stojí na dopravním uzlu Tábor – Sezimovo Ústí – Planá nad Lužnicí.

Ze správního spisu byly zjištěny tyto rozhodné skutečnosti:

Společnost Českomoravský šterk a.s. podala dne 7.3.2011 žádost o udělení souhlasu s provozováním zařízení k využívání odpadů v lokalitě Hůrka u Plané nad Lužnicí podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech. K této žádosti bylo doloženo vyjádření zpracované společností SaNo CB s.r.o. o monitoringu obsahu As, Cr a Ni v zeminách a v podzemní vodě v prostoru předmětného zařízení.

Krajský úřad Jihočeského kraje oznámil žalobci a občanskému sdružení Za zdravou Planou zahájení správního řízení. Občanské sdružení zaslalo připomínky k zahájenému řízení, zejména nesouhlasilo se závěrečnou zprávou firmy DEKONTA, která dle jeho názoru obsahuje nesprávné hodnocení výsledků. K monitoringu zpracovávanému firmou SaNo CB bylo jím uvedeno, že nemůže nahradit hodnocení rizika podle vyhlášky č. 99/1992 Sb.

Žalobce rovněž podal námítky a připomínky k předmětné žádosti a předložil znalecký posudek vypracovaný Ing. Pavlem Benkovičem, který je rovněž součástí správního spisu.

Prvostupňový správní orgán ustanovil znalce Ing. Michaela Barchánka za účelem provedení odborného posouzení využívání zeminy a rybníčního bahna k rekultivaci pískovny Hůrka, a to zejména s ohledem na obsah arzenu a následně stanovené hraniční hodnoty obsahu arzenu v odpadech využívaných k rekultivaci. Znalecký posudek byl k žádosti správního orgánu vypracován a je součástí správního spisu.

Krajský úřad Jihočeského kraje vydal dne 27.4.2012 rozhodnutí, kterým udělil akciové společnosti Českomoravský šterk souhlas k provozování zařízení k využívání odpadů v lokalitě Hůrka u Plané nad Lužnicí a s jeho provozním řádem, když platnost souhlasu omezil na dobu šesti let od nabytí právní moci rozhodnutí s tím, že toto rozhodnutí nahrazuje rozhodnutí dřívější ze dne 17.12.2009. Toto rozhodnutí bylo napadeno odvoláním, a to žalobcem i Občanským sdružením Za zdravou Planou. Námítky žalobce se zejména týkaly toho, že došlo k úpravě provozního řádu, ovšem žalobce nebyl s upravenou verzí seznámen, rovněž tak nebyl seznámen se stanoviskem Ministerstva životního prostředí, odboru geologie ke znaleckému posudku Ing. Barchánka. Setrval na závěru, že se jedná o odstraňování

odpadů, kód D1 – ukládání v úrovni nebo pod úrovní terénu s tím, že se úřad nezabýval negativními dopady odpadů do zařízení, kdy schválení ukládání bahna z nádrže Jordán je nesprávné a nezákonné, neboť v řízení bylo prokázáno, že podmínky charakteristické pro danou lokalitu jsou takové, že překročení přípustných limitů znečištění není možné. Správní orgán se rovněž řádně nevypořádal s námitkou, že mělo proběhnout v daném případě posouzení vlivů na životní prostředí.

Napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno, neboť námitky žalobce nebyly shledány důvodnými. Není pochyb o tom, že předmětné zařízení je určeno k využívání odpadů na povrchu terénu – (kód R10 přílohy č. 3 zákona o odpadech), kdy v tomto zařízení je možné nakládat s odpady ve smyslu § 12 odst. 2 zákona a současně není zakázána aplikace jiných materiálů, které nejsou odpady. Jedná se o zařízení stávající, provozované na základě dříve vydaného rozhodnutí, kdy žadatel přistoupil k aktualizaci provozního řádu ve smyslu novely vyhlášky č. 294/2005 Sb.. Provozní řád zařízení uvedl do souladu s novelou č. 61/2010 Sb., která nabyla účinnosti dne 1.4.2010. Žalovaný zejména odkázal na znalecký posudek vypracovaný Ing. Barchánkem, který vyhodnotil v kontextu s dalšími důkazy a neshledal v postupu krajského úřadu a v jeho správním uvážení pochybení a plně se ztotožnil s hodnocením důkazů a úvahami prvoinstančního orgánu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích daných žalobními body dle § 75 odst. 2 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí.

Žalobce předně namítal, že se žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí nevypořádal s některými jeho námitkami. Ohledně námitky absence vypořádání se s odvolací námitkou č. 1 (provozní řád nebyl účastníkům doručen spolu s napadeným rozhodnutím) soud konstatuje, že s touto námitkou se žalovaný vypořádal na straně 4 v bodě 1 napadeného rozhodnutí, když uvedl, že žalobce byl během řízení seznámen s obsahem spisového materiálu včetně návrhu provozního řádu, který tvořil přílohu podané žádosti. Není tedy pravdou, že by se žalovaný námitkou žalobce nezabýval. Důvodnost předmětné námitky uznal i sám žalobce v rámci repliky k vyjádření žalovaného k žalobě.

K námitce, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou č. 4, soud uvádí, že odvolací námitka žalobce spočívala konkrétně v tvrzení, že předmětné zařízení je zařízením k odstraňování odpadů (kód D1 přílohy č. 4 zákona o odpadech – ukládání v terénu nebo pod úrovní terénu) a nikoliv zařízením k využívání odpadů (kód R10 přílohy č. 3 zákona o odpadech – aplikace do půdy, která je přínosem pro zemědělství nebo zlepšuje ekologii), jak uzavřel prvostupňový orgán. Žalovaný se k uvedené odvolací námitce vyjádřil na straně 5 v bodě II. napadeného rozhodnutí v tom smyslu, že není pochyb o tom, že předmětné zařízení je zařízením k využívání odpadů na povrchu terénu (kód R10 přílohy č. 3 zákona o odpadech). Nelze proto přisvědčit žalobci, že by se žalovaný předmětnou námitkou vůbec nezabýval. Soud nicméně považuje způsob argumentace žalovaného za dogmatický a nikoliv za zcela přesvědčivý. V této části shledává proto soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, jestliže nebyl závěr řádně odůvodněn.

Dále žalobce namítá nedostatek napadeného rozhodnutí, jestliže se žalovaný nezabýval odvolací námitkou č. 5 – chybějící posouzení vlivů na životní prostředí, konkrétně s argumentem uvedeným pod písm. b) – předmětné zařízení představuje vodohospodářské úpravy nebo jiné úpravy ovlivňující odtokové poměry. Soud uvedené námitce přisvědčil, přestože žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal v dané souvislosti na stranu 7 bod III. napadeného rozhodnutí, neboť soud je nucen konstatovat, že napadené rozhodnutí myšlenkovou úvahu reagující na konkrétně uvedenou odvolací námitku pod písm. b) postrádá. Žalovaný se vyjádřil pouze ve vztahu k námitce č. 5 pouze ohledně písm. a) a c).

Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí přitom je doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 93 odst. 1 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, kdy z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné a nebo vyvrácené (srov. rozsudek NSS č.j. 9As 71/2008-109 ze dne 23.7.2009). Nenaplnění ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Jestliže žalovaný zcela ignoroval jednu z žalobcových námitek, je soud nucen konstatovat, že tento nedostatek způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce dále namítá, že argumentace žalovaného uvedená pod body 6. až 9. napadeného rozhodnutí je zcela formální, neboť žalovaný pouze zopakoval to, co uvedl prvostupňový orgán v prvostupňovém rozhodnutí a na konkrétně formulované výhrady a právní posouzení žalobce nereagoval.

Žalobce konkrétně v bodě 6. svého odvolání uváděl důvody, proč je podle jeho názoru nezbytné zabývat se v řízení o souhlasu k provozu odpadového zařízení i negativními dopady dopravy odpadů do tohoto zařízení. Odkazoval na nutnost v každém správním řízení posuzovat míru ovlivnění území, dodržování zákonných limitů a míru obecnosti řízení podle báňských předpisů. Žalovaný na námitku reagoval tvrzením, že námitka je mylná, neboť souhlas s provozem zařízení a s jeho provozním řádem krajský úřad vydává podle § 14 odst. 1 zákona o odpadech a toto řízení nezahrnuje hodnocení dopadu nákladní dopravy na dodržování hlukových limitů. Tato skutečnost je v kompetenci obvodního báňského úřadu, který povolil vlastní rekultivaci vytěženého prostoru, přičemž v rámci příslušného řízení bylo Město Planá nad Lužnicí účastníkem řízení a nevněslo k dopravě žádné připomínky. Soud má za to, že odůvodnění žalovaného je ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu dostatečné, neboť z argumentace vyplývá, proč byla shledána námitka žalobce nedůvodnou. Námitky žalobce obsažené v odvolání byly shodné s argumenty jím uplatněnými v průběhu řízení před prvostupňovým orgánem. Skutečnost, že způsob vypořádání se s námitkami v napadeném rozhodnutí odpovídá argumentaci již použité prvostupňovým orgánem, nezpůsobuje dle soudu vadu napadeného rozhodnutí.

V bodě 7 odvolání žalobce uváděl, proč nesouhlasí se závěry krajského úřadu ohledně možnosti zvýšit prostřednictvím provozního řádu hodnotu nejvýše přípustných koncentrací arzénu. Konkrétně uváděl, proč shromážděné podklady vedou k závěru, že pro dané místo

nejsou charakteristické zvýšené hodnoty ukazatelů arzénu. Na to reagoval žalovaný tým, že námitka je neoprávněná, odkázal na závěry znaleckého posudku Ing. Barchánka s tím, že předmětná lokalita Hůrka je antropogenně ovlivněna (lokální maximum přes 60 mg. arzénu/kg sušiny) a z tohoto důvodu naplňuje podmínku bodu 5 přílohy č. 11 vyhl. č. 294/2005 Sb. o podmínkách ukládání odpadů na skládky a jejich využívání na povrchu terénu a změně vyhlášky č. 383/2001 Sb. o podrobnostech nakládání s odpady (dále jen vyhláška č. 294/2005 Sb.) – zvýšení hodnot ukazatelů arzénu odpovídá podmínkám charakteristickým pro dané místo a geologické a hydrogeologické charakteristice místa a jeho okolí, pokud využívané odpady při normálních klimatických podmínkách nepodléhají žádné významné fyzikální, chemické nebo biologické přeměně, která by vedla k uvolňování škodlivin do životního prostředí. Žalovaný konstatoval, že závěry znaleckého posudku byly prvostupňovým orgánem akceptovány. Soud proto uzavřel, že odůvodnění obsahuje prostou citaci závěrů znaleckého posudku, aniž by v sobě zahrnovalo jakoukoliv myšlenkovou úvahu žalovaného ve smyslu samostatně učiněných právních závěrů na základě skutkových zjištění znalce. Žalovaný se v odůvodnění blíže nezabýval konkrétními argumenty vyjádřenými žalobcem v odvolání. V této části proto soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

V bodě 8 odvolání žalobce uváděl, proč nesouhlasí se závěry krajského úřadu ohledně připuštění hodnocení rizika zpracovaného podle jiného právního předpisu, než požaduje bod 4 přílohy č. 11 vyhlášky č. 294/2005 Sb. K námitce žalobce žalovaný uvedl, že námitka je nedůvodná. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí soud cituje: *„Žadatelem předložené zpracované hodnocení rizika v dané lokalitě – Geologické a hydrogeologické posouzení lokality Hůrka a hodnocení rizika včetně posouzení způsobů ukládání sedimentu vzhledem k jeho geomechanickým vlastnostem a jeho případným změnám v čase, které zpracovala firma DEKONTA a.s. byla po porovnání formálních náležitostí zpracována podle jiného právního předpisu. Podle závěru znaleckého posudku Ing. Benkoviče je však tato skutečnost akceptována a hodnocena tak, že z věcného hlediska posuzovaná závěrečná zpráva obsahuje všechny podstatné informace, vyžadované přílohou č. 12 příslušné vyhlášky. S tímto hodnocením se krajský úřad ztotožnil“*. Žalovaný i v této části pouze převzal část odůvodnění prvostupňového orgánu, ovšem soud má za to, že v této části odůvodnění netrpí žádnou vadou, neboť je z něho seznatelné, proč žalovaný považuje námitku žalobce za lichou.

Konečně v bodě 9 odvolání žalobce uváděl, na kterých stranách znaleckého posudku dospěl znalec Ing. Benkovič k závěru, že hodnocení rizik neodpovídá ani obsahově požadavkům právních předpisů. K této námitce se žalovaný vyjádřil tak, že tato není důvodná. Argumentaci, že zpráva byla zpracována podle jiné metodiky (riziková analýza) a byla zpracována špatně, nelze dle žalovaného přijmout. Názor obou znalců, Ing. Benkoviče a Ing. Barchánka, stejně jako krajského úřadu je shodný, neboť znalci zhodnotili, že z věcného hlediska závěrečná zpráva DEKONTY a.s. obsahuje všechny podstatné informace požadované přílohou č. 12 vyhlášky č. 104/1988 Sb. Z odůvodnění je zřejmé, že žalovaný opakovaně použil argumentaci prvostupňového orgánu, ovšem z odůvodnění je patrné, proč žalovaný shledal námitku žalobce za mylnou, proto soud má za to, že odůvodnění je přezkoumatelné, proto soudem nebylo přisvědčeno námitce žalobce, že daná část rozhodnutí je nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

Další námitka žalobce se týká zpochybnění zákonnosti zadání a závěrů znaleckého posudku. Žalobce s odkazem na závěry znaleckého posudku zpracovaného Ing. Michaelem

Barchánkem namítá, že znalec se vyjadřoval k právnímu hodnocení celé věci a nikoliv k odborné otázce. Správní orgány jeho právní závěry zcela přijaly, čímž porušily zásadu zákonnosti dle § 2 odst. 1 správního řádu a současně jednaly v rozporu s ustanovením § 51 správního řádu, neboť důkaz byl proveden v rozporu se zákonem a v rozporu s ustanovením § 56 správního řádu, neboť znalecký posudek nebyl vypracován k odborné otázce, ale k právnímu hodnocení, což znalci nepřísluší. Soud nepřisvědčil uvedené námitce z následujících důvodů.

Usnesením Krajského úřadu – Jihočeského kraje, odboru životního prostředí, zemědělství a lesnictví ze dne 27.10.2011 byl v rámci správního řízení ustanoven znalec Ing. Michael Barchánek. Z usnesení vyplývá, že znalci bylo zadáno: 1) provést odborné posouzení využívání zemin a rybníčního bahna k rekultivaci Pískovna Hůrka s ohledem na obsah arzenu v návaznosti na hodnocení rizika vypracované společností DEKONTA a.s. a na znalecký posudek Ing. Benkoviče a 2) stanovit hraniční hodnotu obsahu arzenu v odpadech využívaných k rekultivaci. Dle zadání byl znalec oprávněn ve znaleckém posudku uvést svá další zjištění. Soud konstatuje, že způsob zadání znaleckého posudku svědčí o tom, že úkolem znalce bylo zabývat se otázkami odbornými a skutkovými a nikoliv právními. Znalec zcela splnil zadání, jestliže na základě svých odborných znalostí a zjištění učinil závěr, že hodnotu arzenu je možno zvýšit maximálně na 30 mg/kg sušiny. Skutečnost, že učinil mimo jiné závěr o tom, že lokalita Hůrka je antropogenně znečištěné území, které splňuje podmínky pro možnost zvýšení limitní koncentrace arzenu uvedené v Příloze č. 11 bod 5, nemůže dle soudu způsobovat „nezákonnost“ znaleckého posudku, resp. jeho použití jako důkazního prostředku. Znalec splnil zadání, když na základě svých odborných zjištění učinil příslušný závěr ohledně hraniční hodnoty obsahu arzenu. Uvedené nic nemění na skutečnosti, že je na správních orgánech, aby na základě odborných zjištění znalce učinily samostatné právní závěry, v případě, že byl jimi shledán znalecký posudek přesvědčivý. Znalecký posudek byl hodnocen jako každý jiný důkaz.

Žalobce dále namítal, že v dané věci mělo být před vydáním souhlasu s provozováním zařízení k nakládání s odpadem provedeno posouzení vlivů na životní prostředí. Tento svůj závěr opírá mimo jiné o následující tvrzení: v daném případě se nejedná o zařízení k využívání odpadu, když pod kódem R10 je v příloze č. 3 zákona č. 185/2001 Sb. o odpadech uvedeno „aplikace do půdy, která je přínosem pro zemědělství nebo zlepšuje ekologii“. Žalobce uvádí, že v daném případě se odpady neaplikují do půdy, ale ukládají pod úrovní terénu. Jedná se tedy o odstraňování odpadů uvedené v příloze č. 4 zákona pod kódem D1 jako „ukládání v úrovni nebo pod úrovní terénu (např. skladování apod.)“. Žalobce zpochybňuje odůvodnění opřené o § 2 vyhl. č. 294/2005 Sb., neboť pojmu „aplikace do půdy“ neodpovídá žádný z pojmů užitých ve vyhlášce č. 294/2005 Sb. Vyhláška tedy dle názoru žalobce nad zákonný rámec rozšiřuje definici využívání odpadů. Podle přílohy č. 1 zákona č. 100/2001 Sb. o posuzování vlivů na životní prostředí (dále jen zákon EIA), podléhají posuzování všechna zařízení k odstraňování odpadů.

Ze spisového materiálu vyplývá, že Českomoravský štěrk a.s. provozuje zařízení k využívání odpadů na povrchu terénu v lokalitě Hůrka u Plané nad Lužnicí již od roku 2007, a to na základě rozhodnutí o souhlasu k provozování zařízení k využívání odpadů a s jeho provozním řádem ze dne 16.4.2007, vydaného Krajským úřadem Jihočeského kraje pod č.j. KUJCK 8812/2007 OZZL/3/Tu-R. Zahájení daného správního řízení bylo žadatelem motivováno zpřísněním podmínek v příloze č. 3 novelizované vyhlášky č. 294/2005 Sb. a

v souvislosti s tím vzniklou potřebou aktualizovat provozní řád. Rekultivace dřívějšího těžebního prostoru probíhá podle rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Plzni ze dne 23.12.1994 pod č.j. 1257-465/II/94/ba/Př.

Na základě uvedeného lze konstatovat, že statut předmětného zařízení, co by zařízení k využívání odpadů vyplývá již z rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 17.12.2009 č.j. 29792/2009 OZZL/6/Tu-R. Soud nesdílí názor žalobce, že se jedná o zařízení k odstraňování odpadů a že je proto třeba předmětné zařízení zařadit pod některou z kategorií uvedených v příloze č. 1 zákona EIA. Ze spisového materiálu vyplývá, že předmětné zařízení slouží k rekultivaci povrchu terénu, respektive k zavázení vytěžení povrchových pískoven. Dle ustanovení § 2 odst. j) vyhlášky č. 294/2005 Sb. představuje uvedená činnost „využívání odpadů na povrchu terénu, uvedeným v příloze č. 3 zákona č. 185/2001 Sb. o odpadech pod kódem R10 vyjma aplikace na zemědělskou půdu. Využívání odpadů je pak konkrétně definováno v ustanovení § 4 odst. 1 písm. q) zákona o odpadech. Soud je názoru, že ustanovení § 2 odst. j) prováděcí vyhlášky č. 294/2005 Sb. zcela logicky navazuje na přílohu č. 3 zákona o odpadech, konkrétně na kód R10, jenž stanoví jako jeden ze způsobů využívání odpadů jejich aplikaci do půdy, která je přínosem pro zemědělství nebo zlepšuje ekologii. Není totiž pochyb o tom, že smyslem rekultivace povrchu terénu, na němž se předmětné zařízení nachází, je zlepšení ekologie ve smyslu vrácení stávajícímu terénu, jenž je zasažen předchozí povrchovou těžbou štěrkopísku, původní přirozenou podobou (zalesněním a úpravou vodních ploch). Zákon o odpadech, respektive prováděcí vyhláška č. 294/2005 Sb. současně vychází z toho, že prostředkem k rekultivaci, respektive zavázení povrchových pískoven je provozování zařízení k využívání odpadů za předem definovaných podmínek stanovených v provozním řádu (ustanovení § 14 odst. 1 zákona o odpadech).

Lze proto uzavřít, že vzhledem k tomu, že předmětné zařízení je zařízení k využívání odpadů, (tj. nikoliv zařízením k odstraňování odpadů, jak tvrdí žalobce, nespadá pod žádnou z kategorií záměrů uvedených v příloze č. 1 zákona EIA, jež by podléhaly posouzení dle uvedeného zákona.

Žalobce dále namítá, že nutnost provedení posouzení vlivů na životní prostředí vyplývá z bodu 1.3, Kategorie II přílohy č. 1 zákona EIA, podle něž se posuzují také „*Vodohospodářské úpravy nebo jiné úpravy ovlivňující odtokové poměry, (např. odvodnění, závlahy, protierozní ochrana, terénní úpravy, lesnicko-technické meliorace atd.) na ploše od 10 – 50 ha*“. Žalobce dovozuje, že v daném případě dojde bezesporu k úpravě ovlivňující odtokové poměry a jde o plochu větší než 10 ha, neboť rekultivovaný prostor je větší než cca 33 ha, (soud mohl z katastru nemovitostí zjistit, že celková plocha prostoru činí cca 43 ha).

Soud se uvedenou námitkou zabýval již výše v souvislosti s jinou námitkou žalobce, když ten tvrdil, že žalovaný se touto námitkou (provozování posuzovaného zařízení k využívání odpadů předpokládá vodohospodářské úpravy nebo jiné úpravy ovlivňující odtokové poměry), vznesenou již v rámci odvolacího řízení, vůbec nezabýval. Tento nedostatek měl dle názoru žalobce způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Soud v námitce žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu nevypořádání se s danou námitkou přisvědčil.

Soud uvádí, že předmětná námitka je významná, neboť v případě, že by tato byla uznána jako důvodná, podléhal by daný záměr zjišťovacímu řízení dle zákona EIA. Námitka

je významná zejména s ohledem na skutečnost, že z provozního řádu, jenž tvoří nedílnou součást prvostupňového rozhodnutí, vyplývá, že „realizací záměru dojde ke změně stávajícího reliéfu krajiny, který bude především spočívat v ponechání vodní plochy jezera a úpravou jeho okolí..... Účelem záměru je vrátit stávající terén, který je nevratně zasažen předchozí povrchovou těžbou štěrkopísku, původnímu účelu. Tento proces bude proveden rekultivací zasaženého území, kde bude nově provedena úprava terénu a jeho následné zalesnění a úprava okolí současného jezera, které vzniklo v severním bloku plochy záměru. Tímto dojde k vytvoření nové části krajiny s lesními a vodními plochami“. (str. 13 – 14 provozního řádu). Na základě citované části provozního řádu, jenž tvoří nedílnou součást prvostupňového rozhodnutí, soud dovozuje, že realizací záměru má dojít k „vodohospodářským úpravám nebo jiným úpravám ovlivňujícím odtokové poměry“, a jako takový jej lze podřadit pod bod 1.3, Kategorie II, přílohy č. 1 zákona EIA.

Žalobce dále namítal, že nutnost provedení posouzení dle zákona EIA, vyplývá z ustanovení § 10 odst. 4 zákona: „bez stanoviska (k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí) nelze vydat rozhodnutí nebo opatření nutná k provedení záměru v žádném správním ani jiném řízení nebo v jiném postupu podle zvláštních právních předpisů“. Soud v daném případě odkazuje na své dřívější vypořádání se s předchozími námitkami ohledně neprovedení posouzení dle zákona EIA, neboť se v dané věci jedná o zařízení k využívání odpadů, nelze jej podřadit pod záměry dle Kategorie I., přílohy č. 1 zákona EIA a zařízení proto nepodléhá posuzování vlivů na životní prostředí. Provozování zařízení však může představovat vodohospodářské úpravy ve smyslu bodu 1.3, Kategorie II přílohy č. 1 zákona EIA, jež jsou záměrem vyžadujícím zjišťovací řízení dle ustanovení § 7 zákona EIA. Vypořádání se s otázkou kategorizace předmětného zařízení v uvedeném směru bude úkolem správních orgánů v dalším řízení, kdy na základě učiněných závěrů bude posouzena nutnost provést zjišťovací řízení dle zákona EIA. Neprovedení zjišťovacího řízení by představovalo vážnou procesní vadu, jež mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Žalovaný se v rámci vyjádření k žalobě vypořádal s námitkami ohledně nutnosti provést posouzení záměru dle zákona EIA, mimo jiné v tom smyslu, že záměr těžby a rekultivace těžebního prostoru byl před vlastním povolením posuzován podle tehdy platného zákona č. 244/1992 Sb. o posuzování vlivů na životní prostředí. Okresní úřad v Táboře, referát životního prostředí vydal dne 30.8.1994 pod č.j. EIA 1/94 souhlasné stanovisko s realizací stavby. K tomu soud uvádí, že řízení o rozhodnutí, jímž je dán (nebo nedán) souhlas k provozování zařízení a s provozním řádem tohoto zařízení, má samostatný předmět řízení a je samostatným řízením; předmět tohoto řízení je odvislý od veřejného zájmu, respektive okruhu chráněného zájmu zákonem o odpadech, stručně řečeno tedy regulace nakládání s odpady. Posouzení provedené v rámci tehdejšího stavebního řízení není relevantní pro předmětná řízení. Argumentace žalovaného proto v tomto směru je neopodstatněná.

Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno bez toho, aby si správní orgány řádně zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to konkrétně o dopady spojené s nárůstem automobilové dopravy. Tato námitka žalobce je důvodná, neboť jak vyplývá z ustanovení § 1 zákona č. 185/2001 Sb. o odpadech, účelem tohoto zákona je „... upravit pravidla pro předcházení vzniku odpadů a pro nakládání s nimi při dodržování ochrany životního prostředí, ochrany lidského zdraví a trvale udržitelného rozvoje a při omezování nepříznivých dopadů využívání přírodních zdrojů a zlepšování účinnosti tohoto využívání.“

V ustanovení § 12 odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb. o odpadech se dále stanoví: „*Pokud dále není stanoveno jinak, lze s odpady podle tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. Při tomto nakládání s odpady nesmí být ohroženo lidské zdraví ani ohrožováno nebo poškozováno životní prostředí a nesmějí být překročeny limity znečišťování stanovené zvláštními právními předpisy*“.

Z těchto citovaných ustanovení soud dovodil, že správní orgány se v průběhu řízení měly náležitě zabývat i možnými negativními dopady automobilové dopravy spojené s provozováním zařízení na využívání odpadu. V souvislosti s tím soud poukazuje na stranu 13 – 14 provozního řádu předloženého společností Českomoravský šterk a.s., v němž se výslovně uvádí, že negativní vlivy zařízení mohou spočívat v emisích do ovzduší z provozu dopravní a manipulační techniky.

Argument žalovaného, že dopady dopravy byly zkoumány již v rámci stavebního řízení vedeného báňským úřadem, nemohou obstát. Jak soud konstatoval výše, řízení o rozhodnutí, jímž je dán (nebo nedán) souhlas k provozování zařízení a s provozním řádem tohoto zařízení, má samostatný předmět řízení a je samostatným řízením. Hodnocení dopadů automobilové dopravy provedené v rámci dřívějšího stavebního řízení, v němž byla povolena rekultivace daného těžebního prostoru, není proto relevantní pro předmětné řízení.

Soud v dané souvislosti připomíná, že rozhodnutí dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech v sobě zahrnuje i souhlas s provozním řádem. Souhlas k provozu zařízení a s jeho provozním řádem (jak lze seznat např. i z náležitostí žádosti o tento souhlas dle § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva životního prostředí č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady) aprobuje konkrétní způsob technologického postupu nakládání s odpadem v zařízení, způsob jeho skladování a monitoring vlivů na životní prostředí a zdraví (musí splňovat požadavky dle § 4, 5 a 7 respektive 8 citované vyhlášky), návrh provozního řádu zařízení je nezbytnou náležitostí žádosti o vydání souhlasu k provozování zařízení dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech. Provozní řád pak musí podle této vyhlášky obsahovat mimo jiné opatření k omezení negativních vlivů zařízení a opatření pro případ havárie.

Je tedy zřejmé, že i prováděcí vyhláška k zákonu o odpadech počítá s tím, že v provozním řádu budou řešeny i otázky vztahující se k ochraně okolí před negativními vlivy provozu zařízení na okolí, proto i např. § 75 zákona o odpadech stanoví, že již v řízení vedených podle zákona o odpadech participují jako dotčené orgány státní správy orgány ochrany veřejného zdraví (vyjadřují se k provozním řádům zařízení k využívání odstraňování sběru a výkupu odpadů). Z toho vyplývá, že ve stavebním řízení nejsou řešeny všechny otázky vztahující se k ochraně okolí před nepříznivými vlivy provozu zařízení. Kdyby tomu bylo tak, jak uvádí žalovaný ve vyjádření k žalobě, a v řízení o vydání souhlasu k provozu zařízení a s provozním řádem by byl pouze fixován stav založený rozhodnutími vydanými dle stavebního zákona, nebylo by vůbec zapotřebí schvalovat provozní řád tohoto zařízení. Provozním řádem totiž mohou být řešeny i otázky, jejichž řešení nemá místo ve stavebním řízení, např. pokud jde o způsob skladování odpadů respektive jiných látek, např. na volném prostranství. Je tedy zřejmé, že v tomto případě se jedná o otázku, která nemohla být řešena stavebním úřadem. Na základě uvedeného soud má za to, že je povinností správních orgánů, aby v dalším řízení zkoumaly předmětný záměr i z hlediska dopadů automobilové dopravy.

K námitce žalobce, že prvostupňové rozhodnutí nebylo účastníkům oznámeno v souladu se zákonem, jestliže jim nebylo řádně doručeno celé rozhodnutí, ale pouze jeho část bez provozního řádu, soud uvádí, že daná námitka je důvodná. Své pochybení přiznal v rámci vyjádření k žalobě i žalovaný. Chybějící část rozhodnutí, provozní řád, byl žalobci doručen do vlastních rukou dne 14.5.2012, čímž došlo ke zhojení procesní vady. Žalobce tímto postupem však nebyl zkrácen na svých procesních právech, jestliže jak uvádí žalovaný ve vyjádření k žalobě, byla mu zachována zákonná patnáctidenní lhůta pro podání odvolání poté, co mu bylo doručeno kompletní rozhodnutí, tj. ode dne 15.5.2012, kdy začala žalobci běžet lhůta pro podání odvolání. Návrh provozního řádu předložený žadatelem spolu se žádostí o vydání souhlasu k provozování zařízení k využívání odpadů byl rovněž součástí správního spisu, žalobce měl tedy možnost se s provozním řádem seznámit nahlédnutím do spisu v průběhu správního řízení. Soud proto uzavřel, že přestože žalovaný pochybil shora uvedeným způsobem, jestliže nedoručil žalobci provozní řád, toto procesní pochybení nemělo za následek zkrácení procesních práv žalobce.

Žalobce dále namítá, že správní orgány si pro své rozhodnutí nezajistily nezbytný podklad vyžadovaný právními předpisy, konkrétně hodnocení rizik, jak vyplývá z bodu 4 přílohy č. 11 vyhl. č. 294/2005 Sb. Na základě toho žalobce dovozuje, že správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou zákonnosti, zásadou materiální pravdy a rovněž i v rozporu s ustanovením § 50 odst. 3 správního řádu. Uvedené námitce soud nepřisvědčil, a to z následujících důvodů.

Z bodu 2 – 4 přílohy č. 11 vyhl. č. 294/2005 Sb. vyplývá, že za účelem zákonného využívání odpadů k rekultivaci vytěžených povrchových důlních děl, stejně jako využívání odpadů na povrchu terénu k terénním úpravám nebo rekultivacím lidskou činností postižených pozemků množstvím větším než 1000 t, musí být pro danou lokalitu zpracováno hodnocení rizika v souladu se zvláštním právním předpisem. Příloha č. 11 vyhl. č. 294/2005 Sb. v dané souvislosti odkazuje v poznámce pod čarou (viz. bod 4) na vyhlášku č. 99/1992 Sb. Českého báňského úřadu, o zřizování, provozu, zajištění a likvidaci zařízení pro ukládání odpadů v podzemních prostorech, ve znění vyhlášky č. 300/2005 Sb. (dále jen vyhláška č. 99/1992 Sb.).

Soud konstatuje, že vyhláška č. 99/1992 Sb. žádná kritéria pro zpracování hodnocení rizik ani předepsaný obsah takového hodnocení rizik využívání odpadů neobsahuje. Příslušná poznámka pod čarou ve vyhlášce č. 294/2005 Sb. tak zjevně představuje legislativní chybu. Soud v souvislosti s tím poukazuje na ustálenou judikaturu Ústavního soudu, dle níž poznámka pod čarou není součástí právního předpisu. Posláním poznámek pod čarou či vysvětlivek je pouhé zlepšení přehlednosti a orientace v právním předpisu formou legislativní pomůcky, která z povahy věci nemůže stanovit závazná pravidla chování nebo pravidla pro interpretaci daného ustanovení. Mohou však sloužit obecným soudům jako jedna z pomůcek, které při výkladu právní normy soud použije, pokud je provedený výklad pojmu ústavně konformní (srov. usnesení Ústavního soudu II. ÚS 548/04).

Na základě uvedeného proto soud poznámku pod čarou obsaženou v bodě 4, přílohy č. 11 vyhl. č. 294/2005 Sb., jež odkazuje na vyhlášku č. 99/1992 Sb., neshledává jako závaznou z hlediska jeho rozhodovací činnosti. Náležitosti a kritéria hodnocení rizik lokality, v níž je úložiště odpadů, jsou obsaženy nikoliv ve vyhlášce č. 99/1992 Sb., nýbrž v příloze č. 12 vyhlášky č. 104/1988 Sb. Českého báňského úřadu o racionálním využívání výhradních

ložisek, o povolení a ohlašování hornické činnosti a ohlašování činnosti prováděné hornickým způsobem, ve znění vyhlášky č. 299/2005 Sb. (dále jen vyhláška č. 104/1988 Sb.).

Ve správním spise, z něhož správní orgány vycházely při své rozhodovací činnosti, je založena zpráva společnosti DEKONTA a.s. na téma „Geologické a hydrogeologické posouzení lokality Hůrka a hodnocení rizika včetně posouzení způsobů ukládání sedimentu vzhledem k jeho geomechanickým vlastnostem a jejich případným změnám v čase“, zpracované Ing. P. Velebou a kolektiv. Posouzením této závěrečné zprávy obsahující mimo jiné hodnocení rizik předmětného úložiště odpadů se rovněž zabýval znalec Ing. Benkovič, který své závěry shrnul ve znaleckém posudku, v němž na straně 41 konstatuje, že zpracované hodnocení rizika neodpovídá formálně struktuře uvedené v příloze č. 12 vyhlášky č. 104/1988 Sb., nicméně z věcného hlediska obsahuje posuzovaná závěrečná zpráva všechny podstatné informace dle přílohy č. 12 vyhlášky č. 104/1988 Sb. Soud přisvědčil argumentaci žalovaného v tom smyslu, že neakceptování hodnocení rizik obsažené ve zprávě společnosti DEKONTA a.s. by představovalo ze strany soudu přepjatý formalismus. Soud uzavřel, že správní orgány před svým rozhodováním měly jako podklad k dispozici hodnocení rizik požadované pod bodem 4 přílohy č. 11 vyhlášky č. 294/2005 Sb. Proto soud námitku žalobce ohledně absence provedení hodnocení rizik úložiště odpadů vyhodnotil jako nedůvodnou.

Žalobce namítá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je v rozporu se skutečností v té části, v níž žalovaný tvrdí že „Stanovisko MŽP odboru geologie ke znaleckému posudku Ing. Michaela Barchánka ve věci využívání odpadů v lokalitě Hůrka u Plané nad Lužnicí č.j. 36371/ENV/111098/660/11 ze dne 20.3.2012 nemá k dispozici. Pokud si některý z účastníků řízení toto stanovisko vyžádal, měl ho předložit krajskému úřadu v rámci řízení“. Žalobce argumentuje tím, že ze samotného stanoviska vyplývá, že toto bylo na vědomí zasláno přímo krajskému úřadu. Proto nebylo potřeba, aby jej kdokoliv znovu krajskému úřadu zaslal. Tím, že žalovaný uvedl v odůvodnění nepravdivou skutečnost, postupoval v rozporu se zásadou zákonnosti a materiální pravdy a dále dle žalobce porušil i ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

Soud zjistil, že v závěru příslušného stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 20.3.2012, jež bylo soudu doručeno jako příloha repliky k vyjádření žalovaného k žalobě, se uvádí, že toto je dáno na vědomí Krajskému úřadu Jihočeského kraje. Nicméně jak soud mohl ověřit ze spisu týkajícího se předmětného správního řízení, stanovisko není a nebylo součástí spisu. Soud proto nemůže považovat námitku žalobce za důvodnou. Bylo na žalobci, aby příslušné stanovisko zaslal krajskému úřadu sám a nebo si mohl případně dotazem na krajském úřadě ověřit, zda mu bylo stanovisko ze strany Ministerstva životního prostředí doručeno. Žalobce v rámci repliky k vyjádření žalovaného k žalobě soudu navrhl, aby si vyžádal od ministerstva doklad o tom, že stanovisko bylo krajskému úřadu skutečně doručeno. Vzhledem k tomu, že z vyjádření žalovaného, respektive ministerstva k žalobě vyplývá, že ministerstvo samo učinilo dotaz na krajský úřad, zda má příslušné stanovisko k dispozici, lze z toho logicky dovodit, že ministerstvo dokladem o doručení stanoviska krajskému úřadu nedisponuje. Tvrzení žalobce o nepravdivosti tvrzení žalovaného se neprokázalo, proto soud předmětnou námitku nepovažuje za důvodnou.

Žalobce rovněž namítá, že žalovaný vydal nezákonný souhlas s překročením nejvýše přípustných hodnot znečišťujících látek, a to konkrétně arzenu, neboť nebyly splněny podmínky, které právní předpisy stanovují pro to, aby bylo možné překročit přípustné

hodnoty znečišťujících látek. Žalobce v dané souvislosti odkázal na bod 5 přílohy č. 11 vyhl. č. 294/2005 Sb., ze které soud cituje:

„Překročení nejvýše přípustných hodnot jednotlivých ukazatelů uvedených v bodech 1 až 3 se toleruje v případě, že jejich zvýšení odpovídá podmínkám charakteristickým pro dané místo a geologické a hydrogeologické charakteristice místa a jeho okolí, pokud využívané odpady při normálních klimatických podmínkách nepodléhají žádné významné fyzikální, chemické nebo biologické přeměně, která by vedla k uvolňování škodlivin do životního prostředí, a pokud jsou upravené limitní hodnoty, včetně kritických ukazatelů neuvedených v bodech 1 až 3 stanoveny v provozním řádu příslušného zařízení. V případě využívání odpadů podle bodů 2 a 3 musí být navíc splněny požadavky stanovené v bodě 4 a v § 12 odst. 4“.

Dle bodu 2 písm. b), přílohy č. 11 jsou nejvýše přípustné hodnoty anorganických a organických škodlivin uvedené v tabulce č. 10.1 přílohy č. 10 vyhlášky č. 294/2005 Sb. Dle tabulky č. 10.1 činí limitní hodnota nejvýše přípustné koncentrace arzenu 10 mg/kg sušiny. Dle shora citovaného ustanovení je překročení nejvýše přípustných hodnot tolerovatelné, jestliže jejich zvýšení odpovídá podmínkám charakteristickým pro dané místo a geologické a hydrogeologické charakteristice místa a jeho okolí. Soud v souvislosti s tím odkazuje na závěry znaleckého posudku Ing. Michaela Barchánka z února 2012 (str. 28), z něhož vyplývá, že lokalita Hůrka je antropogenně znečištěné území.

Soud doslovně cituje závěry znalce: *„Míra zvýšení je dána naměřenými hodnotami, které v ohnisku antropogenního ovlivnění překračují 60 mg/kg sušiny, v jiných místech však nedosahují ani 10 mg/kg sušiny. Průzkumem zjištěný průměr je zhruba 30 mg/kg sušiny. Tato hodnota je identická s limitní hodnotou pro sedimenty, jež je možno vyřadit z režimu odpadů a rovněž s limitní hodnotou, která je při hodnocení starých ekologických zátěží považována za přirozené pozadí. Z těchto důvodů se přímo nabízí toto doporučení: hodnotu arzenu je možno zvýšit maximálně na 30 mg/kg sušiny.“* Znalec ustanovený správním orgánem rovněž vhodně stanovil podmínky, jež je nutno respektovat v případě zvýšení limitní koncentrace arzenu.

Soud má za to, že přípustnost zvýšení limitní hranice arzenu zcela vyplývá z citovaného znaleckého posudku.

Proto soud přisvědčil argumentaci žalovaného a sice, že pokud byl k této odborné záležitosti zpracován znalecký posudek, není důvod pochybovat o jeho odborné správnosti a tuto jakýmkoliv způsobem korigovat. Soud proto předmětnou námitku ohledně nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro překročení nejvýše přípustných hodnot znečišťujících látek shledal nedůvodnou.

Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí neukládá provozovateli takové povinnosti, které by zajistily dodržování předepsaných vlastností odpadů ukládaných do předmětného zařízení. Žalobce má za to, že povinnost provádět při převímce odpadů rozbory pouze na arzen a AOX není dostatečná. Tím, že správní orgány uložily povinnost provádět pouze rozbory arzenu a AOX, když podklady pro rozhodnutí prokazují, že hrozí riziko překračování i u jiných látek, postupovaly v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, když přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem. Soud s ohledem na obsah uvedené námítky konstatuje, že námitka je zcela nepřezkoumatelná pro svou obecnost. Žalobce neuvádí, v čem

přesně by měl být veřejný zájem porušen, jestliže správní orgány uložily povinnost provádět rozborů pouze arzenu a AOX, nikoliv však i u jiných látek. Soud se proto předmětnou námitkou blíže nezabýval pro její nekonkrétnost.

K návrhu žalobce soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu vymezeném žalobou a dospěl k závěru, že návrh je důvodný. Na základě shora uvedených důvodů soud uzavřel, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem jak je blíže zdůvodněno v předchozí pasáži rozsudku. Soud proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a pro vady řízení, a rovněž tak i rozhodnutí prvoinstančního orgánu, které vykazuje shodné vady jako rozhodnutí žalovaného. Správní orgán je právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s.. Žalobce, který měl v řízení úspěch má právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení představují dva úkony právní pomoci po 2.100,- Kč, 2x 300,- Kč režijní paušál, 20 % DPH z částky 4.800,- Kč, tedy částku 960,- Kč a zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Náklady řízení činí celkem částku 8.760,- Kč.

Zúčastněným osobám nebylo právo na náhradu nákladů řízení přiznáno, neboť v souvislosti s tímto řízením soud zúčastněným osobám žádnou povinnost neuložil (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

Soud rozhodl rozsudkem bez jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci projevíli s takovým procesním postupem souhlas.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává v pěti vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 30. září 2013

Předsedkyně senátu:
JUDr. Věra B a l e j o v á v.r.

Za správnost vyhotovení:
Sládková Blanka